

Den blinde

Ack li - vet tungt och sorg - ligt är, min
 vand - ring är så svår! Ty jag har va - rit
 blind och lam i mäng - a Her - rans år.

Och den som var mitt enda stöd,
 som var min ålders hopp,
 som delade med mig sitt bröd
 tog Herren till sig opp.

Det var en Dotter huld och skön
 som vid min sida gick,
 mig ledde med sin trogna hand
 och värmde med sin blick.

Och när jag ledsen var och grät,
 så tröstade hon mig;
 och när jag bad, så bad hon med
 och bad för mig och sig.

När natten kom jag slumrade
 på hennes mjuka arm;
 mitt trötta huvud vilade
 vid hennes hulda barm.

Och när en kristlig vandringsman
 på denna vägen var,
 så gav han mer för Emmas skull
 åt hennes gamla Far.

En dag med harpan i min hand
 jag vid en landsväg satt;
 jag spelte och hon sjöng – men ack!
 dess ton han blev så matt.

”Hur mår min Emma?” sade jag,
 ”jag känner ej din röst.
 Ditt hjärta slår så tungt och hårt
 emot din faders bröst.

Och dina tårar falla ned
 så heta på min barm,
 om du är trött så vila dig
 en stund uppå min arm.”

Så talte jag, och grät så ömt
 och väntade på svar,
 men då hon teg så trodde jag
 att hon re'n somnad var.

Jag satt så tyst och tordes ej
 det minsta röra mig,
 och viskade: ”Sov sött mitt barn!
 Jag skall ej röra dig.”

Där satt jag tyst den långa dag
 och väntade så ömt
 och tänkte, då hon vaknade,
 få höra vad hon drömt.

Det blev så kallt om aftonen,
 men Emma sov ändå;
 jag rörde sakta hennes arm:
 ”Kom Emma! Låt oss gå!”

Men ack! dess arm han var så stel
 och hennes hand så kall,
 och hennes hjärta stilla stod
 och hennes dag var all.

Jag skrek: ”O, ve mig arme man!
 Min dotter är då död!
 Och jag är blind och kan ej gå
 förutan hennes stöd.”

O Emma! Emma! O mitt barn!
 Hur törs du lämna mig
 allena i den vida värld?
 Allena utan dig?”

Och kölden blev så bittert sträng
 och stormen ökte sig,
 och jag, jag hade ingen mer
 som brydde sig om mig.

Där stod jag arme blinde man,
 en gammal tröstlös far,
 och talade min dotter till;
 men fick ej något svar.

Där stod jag darrande av köld,
 med harpan i min hand,
 vid sidan av min dotters lik
 uti ett okänt land.